

OWD - CAMPBELTOWN 2013

13.06.2013 - 17.06.2013

OWD til Skottland 2013

Dag 1 - Torsdag 13.06.2013

Det var en meget blid, men noe trøtt gjeng som torsdag 13. juni 2013 kl. 04.00 satt i maxitaxien på vei til Gardermoen. Ikke så rart de var blide, Skottland "solens land" ventet på dem. Vel fremme måtte det sjette medlemmet, Triple X meddele at han var noe forsinket. Morgenkaffen ble derfor inntatt hos Baker Samson, hvor Grouse dro fram journalistblokka, da han var tildelt det ærefulle oppdraget å skrive om dag 1. I og med at vi måtte vente på Triple X så var det rett og rimelig at han fikk ordnet oss forbi innsjekkingskøen med sitt store smil og sjarm.

Under mellomlandingen i Amsterdam begynte maven til Gunnerside å vri og vrenge på seg, den var jo på tur med gutta og forlangte litt ordentlig væskeinntak, ØL.

Over England dro vi alle frem drikkebongen på en GT som lå ved programmet, men akk og ve, i KLM hadde de ikke GT og ikke godtok de bongene heller. Vi tok derfor til takke med en Heineken mot betaling. Håper Presidenten neste gang sørger for gyldige drikkebonger.

Vel fremme i Skottland og Glasgow bar det av sted til Auchentoshan som holder til ved foten av Kilpatrik-åsene rett utenfor Glasgow og er et Lowland destilleri. De benytter seg av trippeldestillering som en av få i Skottland. Darran Edmund tok oss vel i mot og skulle være vår guide og han hadde gode kunnskaper om destilleriet, selv om han kun hadde jobbet der i 6. mnd.

De produserer 1,7 millioner liter i året og alt de produserer går til single malt. Vannet kommer i fra Kilpatrik-åsene. Vi ble først vist en liten filmsnutt, og deretter bar det inn i selve destilleriet hvor vi ved første stopp fikk servert en Auchentoshan 12 år. Skal si det smakte med en "frokostwhisky". I destilleriets Tun Room fikk vi smake en 18 åring. Inne i selve destilleringen ved de tre "Stillsene" var det utstilt 4 flasker som vi fikk lukte på. 18% low wines, 54% strong feints, 81% new make spirit og en flaske som var turkis i farge, en såkalt foreshots.

En liten tur ut på et av lagrene ble det også tid til før det bar inn for en avslutning med diverse smakinger. Her kan spesielt nevnes Cooper's Reserve 14 år, og så var det vel egentlig fritt frem til å smake på et par drammer til etter eget ønske.

Godt fornøyde og i meget godt humør satte vi oss i en taxi til for å nyte en bedre lunsj på West Park Hotel. Alle ville ha tradisjonsrik skotsk kost, Fish and Chips og Haggis. Bussen ventet rundt neste sving og alle var glade for å kunne sette seg ned og slappe av litt. Skal si vi slappet av, vi underholdt bussen med noen ordentlige snorkelyder, vi hadde tross alt stått tidlig opp og bussturen var lang.

Vi ankom Campbeltown utpå ettermiddagen uten kart og kompass, men med hell og lykke fant vi omsider West Bank House, en B&B hvor vi ble tatt godt i mot av vertinnen Fiona .

Etter at de fleste av oss hadde benyttet bussturen til å få en liten blund var vi etter kort stund klare for å innta Campbeltown. Vår elskverdige Fiona hadde bestilt bord for oss på Ardshiel Restaurant. Vi fikk studere menyen med en 10 år gammel Springbank. Nydelig mat og en flott whiskybar gjorde

OWD - CAMPBELTOWN 2013

13.06.2013 - 17.06.2013

lykken for oss. Kvelden ble avsluttet på puben The Feathers.

Grouse

Dag 2 - Fredag 14.06.2013

08:00 - Klokkene ringer, stå opp!

08:30 – Frokost, i spisesalen venter en herlig full Scottish breakfast. Servert av en usedvanlig barmfager vertinne. Noen i laget forsnakket seg og bestilte full English breakfast, men opptrinnet ble raskt brak i orden.

09:30 – Planen var nå å bestille billetter til RIB tur over fjorden til Arran dagen etter. Pga. dårlige værprognoser ville «skipperen» ikke love RIB tur. Vi må vente og se. Og dårlig vær ble det!

10:00 – Vi vandrer til Springbank Distillery, men først skal vi en omvisning rund i Campbeltown. På Springbank møter vi en hyggelig ung mann. Han tar oss rundt i byen og viser oss nedlagte destilleri og lagerhus. Vår venn har god lokalkunnskap og kan sin Whiskyhistorie.

Etter vel gjennomført byvandring og tilbake til Springbank, møter vi destilleriets «sjef». Han skal ta oss med en runde i lageret. Nå får vi oppleve en ny form for smaking - speedtasting! I løpet av 20 minutter tryller vi i oss 7 STORE DRAMMER av Springbanks beste whiskyer. Vi får smake fra 10 års til 20 år, i flere cask varianter. Fleste av oss ble nok noe slitne på slutten av denne store smakingen som går inn i historien som den råeste.

Etter vel overstått smaking går vi inn til Cadenhead Whiskey Shop. Der skal vi spise lunch i Tasting room. Her får vi servert Campbeltown Platter servert med whisky. Etter denne tøffe start på dagen er det behov for en "nap", men det går jo ikke.

Etter overnevnte seanse har vi litt fritid. Noen av oss går i byen og ser på livet. Og andre besøker Lind McCartney memorial garden. Paul og Linda McCartney bodde i en periode på 70 og 80 tallen i nærheten av Campbeltown. Denne garden er en hyllest til avdøde Linda.

Kl. 14:00 møtes vi på pub for å oppsummere og smake stedes øl og mere whisky. Har fått også Håkon prøvd seg i håndbak med en av stedets lokale helter. Håkon vant!

19:00 – Middag. Vi finner oss en restaurant i byen og fortærer pizza, burgere, øl og whisky.

Fortsetter med Beer og Drinks til kvelden ebber ut kl. 23:59.

Oppsummert har dette vært en super dag med mange inntrykk og nye opplevelser.

Gregers

OWD - CAMPBELTOWN 2013

13.06.2013 - 17.06.2013

Dag 3 - Lørdag 15.06.2013

Dag 3 opprart med mye mer vær enn ønsket. Dette var dagen da vi skulle kjøre RIB (rigid-inflatable boat, «stiv-oppblåsbar båt») og kanskje den eneste dagen vi var avhengig av pent vær.

Vi hadde en avtale om å beslutte dette kl. 09:00 og under frokosten kl. 08:30 var det nok delte meninger om vi ønsket en slik tur. Konklusjonen ble at dersom mannen med båten ville ta turen – vel så skulle vi bli med. Mannen ringte som avtalt og sa nei, noe som senere viste seg å være et klokt valg. Da vi etter en taxi tur kom fram til et leskur ved Claonaig ferjeterminal – som vel er en litt overdreven bruk av ordet terminal – så åpnet himmelen seg og det bøtta ned. Terminalen er altså ikke mer enn et skur i plexiglass som ikke lekker mer enn at man kan overleve en skotsk vårdag i regnet, samt en kjørerampe i betong hvor fergen kan slippe ned en kjørelem.

-Vel ulykker kommer som kjent aldri alene, og denne dagen hadde man problemer av teknisk art med ferjen. Skottene – og spesielt de som bor i utkantstrøkene er flinke og selvhjulpne folk, men selv miraklene må ta litt tid. Akkurat dette miraklet tok ca. 2 ½ time, men det viste ikke vi på det tidspunktet der vi stod både kalde og våte. Panikken var i ferd med å bre seg blant herrerne da forsyningsministerens Auchentoshan kom opp av sekken, ned i glassene og inn mellom sammenbitte tenner for så å fordrive alle «negative waves». Vi skålte og Max leste dikt av Robert Burns – oversatt av Hartvig Kiran. Etter hvert kom også en syklist inn i skuret. Barry Young viste seg å være en hyggelig engelsmann og dessuten ganske hardfør. Barry hadde shorts og var gjennomvåt. Vi hadde nyss tømt flasken med livets vann og hadde kun hyggelig selskap å by på, noe Barry syntes å sette pris på.

Vel ferjeavgangene ble avlyst etter tur og da det til slutt kom en båt var klokken blitt 13:40. Sjøen gikk såpass høy at den skyllet godt over kjørelemmen og vi ble (noen av oss) dirigert inn av mannskapet. Triple X var litt utålmodig og måtte vri både sokker og sko for sjøvann. Turen over gikk fint og så fort vi kom i ly av Arran ble ferden ganske rolig. Vel inne på Lochransa var været i ferd med å bedre seg kraftig men øya bar preg av å ha vært utsatt for kraftig regn lenge. Et sted mellom fergeleiet og Arran Distillery gikk vannet over hele veien, og Gregers og TrippleX så ingen annen mulighet enn å trække ut i det med ny tørking av klær og sko som resultat. Resten av følget som nok lå litt bak etter fotografering på kaia, traff en hyggelig sauebonde med en Toyota pickup som skyset oss over dammen og helt bort til Arran Visitor Centre. Jeg vil på det sterkeste anbefale denne metoden for forsering av flomområder om noen av dere som leser dette skulle møte tilsvarende utfordring en gang i livet.

Vi var altså på Arran Distillery og begynte besøket med en skikkelig lunsj med tilhørende øl fra Arran bryggeri. Vi fikk en hyggelig guide, Gerard Tattersfield som tok oss – sammen med noen andre besøkende på en runde i destilleriet. Arran er ganske nytt – 1995 - men mye gjøres på gammelmåten. Vi fikk se et funksjonelt og framfor alt publikumsvennlig destilleri. Noen nye løsninger har de – spesielt på lagersiden hvor fatene ikke ligger som vi er vant til men står på paller. Det ble servert en 14 y.o single malt til informasjonsfilmen og i baren etter runden fikk vi smake en 10 y.o. og en 12 y.o. cask strength. Etter dette fikk vi velge litt selv og her ble nesten hele sortimentet prøvet ut. Helt til slutt fikk vi smake på Arran Gold – en likør laget på Arran, men litt mer lik Bailys.

OWD - CAMPBELTOWN 2013

13.06.2013 - 17.06.2013

Arran har en fjelltopp rett bak destilleriet og her oppe er det et ørnepar som holder til. Vi fikk ikke se dem denne gangen, men de skal stadig sirkle høyt der oppe på termiske strømmer på jakt etter mat. For Arrans del blir jo tapet i fatene omtalt som «the eagles share» i stedet for «the angles share».

Guiden vår: Gerard tok med hele gjengen med bagasje i bilen og kjørte oss helt til Brodick hvor vi hadde bestilt rom på The Invercloy Guest House. Vi ble tatt imot av en blid & barmfager vertinne (det er nok her forkortelsen B&B kommer fra) og Forsyningsminister Grouse serverte en liten smak av Arran 10 y.o. i salongen. Vet ikke om vi kan kalle det noen strek i regningen, men akkurat dette etablissementet har kun dobbeltsenger – himmelsenger sågar, og det er vel ingen overdrivelse å si at innredning bar preg av å være gjort av en kvinne. Her var det puter, bånd og sløyfer nok til en hel bydel i Oslo, men dette tok herrene med stoisk ro. Man har da vært på tur før og denne «Bærums Barokken» kan vi leve med noen dager.

Middag ble inntatt på Eilan Mor, beliggende i gåavstand til vårt kjære B&B, og maten smakte aldeles utmerket.

Etter maten ble dagen avsluttet på The Brodick Bar der undertegnede fikk en nydelig peeted Bunnahabhain og en Arran Blond Ale. Begge deler smakte fortreffelig og som oppsummering kan vi vel si at det ble en innholdsrik og spennende dag – en av mange i selskap med OWD. Tappenstrekk ble blåst kl. 2325.

Gunnerside

Dag 4 - Søndag 16.06.2013

Dagen begynte godt for noen av deltagerne da de byttet ut den tradisjonelle "Full Scottish Breakfast" med "Porridge with Glen Rose Whisky", dvs. grøt og ca. 2 cl blendet whisky, godkjent som matviski.

Det bar så ut på sykkeltur fra Brodick til Lamlash, hvor halvparten av deltagerne bestemte seg for å utforske byens skjenkesteder samt beske munkene på Holy Island, mens resten fortsatte til Whiting Bay, hvor det ble påstått at et medlem testet vanntemperaturen.

Etter en bedre lunsj i samlet flokk utenfor The Drift Inn i Lamlash, Fish and Chip samt Arran Ale + Arran 10 yo, returnerte gruppen til Brodick og så videre til Brodick Castle. En kort sighthseeing utenfor i solskinet, og så videre til Arran Brewery, dessverre litt for sent for omvisning, men fikk handlet litt i souvenirshoppen, før det ble foretatt et inntak av væske på The Wineport Pub like ved bryggeriet.

Returnerte så syklene og slappet av et øyeblikk utenfor The Invercloy Guest House, dvs. noen drev med "oterspotting" mens andre kikket i taket på rommet.

Etter middag på Douglas Hotel, endelig fikk Gregers sitt etterlengtede kjøttstykke!!!, med inntak av dessert Dalmore 15, Dalwinnie 15 samt Dalmore Speydrum, dro vi så videre til kveldens høydepunkt, Ormidale Hotel. I et tidligere drivhus forbundet til hotellets pub, ble vi underholdt av de lokale musikkreftene, 2 harper, fiolin og en med diverse fløyter, sekkepipe inkludert. Det var en lystig blanding av klassisk folkemusikk ispedd diverse soloutspill, blant annet første gang jeg har hørt de

OWD - CAMPBELTOWN 2013

13.06.2013 - 17.06.2013

spille blues på harpe!! Innimellom musikken underholdt den lokale poet, Colin Ivar Guthrie, sønn at herr Guthrie og Karin Gundersen fra Fredrikstad, med utdrag av Burns samt diverse lokale anekdoter. Max bidro også med sitat fra Robert Burns på nynorsk, oversatt av Hartvik Kiran. Kvelden ble lang og hyggelig, selv om noen ble sterkt plaget av utvalgte publikummere, irer og knott.

TripleX

Dag 5 - Mandag 17.06.2013

Vi sto grytidlig opp denne mandagen. Vi skulle ta ferja til fastlandet. Denne overfarten var betydelig mindre dramatisk enn den ut til øya. Nærmest litt kjedelig. Vel i land tok vi en maxitaxi til Alloway, stedet der Robert Burns ble født i 1759. Vi startet med kaffe på Brig o'Doon hotell hvor vi også avleverte bagasjen for oppbevaring til vi skulle hjem.

Det skulle vise seg at vårt korte opphold i denne koselige lille landsbyen faktisk skulle forløpe omtrent som Burns fantastiske dikt Tam O'Shanter, eller 'Mons i Urda' som Hartvig Kirans mesterlige oversettelse heter i nynorsk språkdrakt.

Først var vi Burns Cottage hvor Rabbie vokste opp. Og selv om det ikke var noen Skomaker-Lasse (souter Johnnie) der som man kunne skåle med var lett å tenke seg tilbake 250 år og få den rette stemningen.

Men akkurat som Tam til slutt måtte forlate puben og det lystige laget, måtte vi begi oss tilbake fra hytta. Vi slapp å passere stedet der "Charlie brak's neck bane" eller jegerne "fand a murdered bairn". Likefullt havnet vi til slutt ved Auld Kirk-Alloway hvor ruinene av den gamle kirken står, nå som den gang. Det var nok for tidlig på dagen ennå for å se "whitches and warlocks" danse "pols og halling". Og godt var det, for om de hadde oppdaget oss var det ingen av oss som hadde en dertil egnet merr til å hjelpe oss med flukten.

Etter å ha tatt inn inntrykkene fra kirkeruinene, som opp gjennom århundrene nok har gitt fantasien lett match hva angår å skape enkle, men effektive skremmebilder hos barn og andre medlemmer av lokalbefolkningen, la vi som Tam i vei videre, om enn i et mer bedagelig tempo enn den gang. Men så hadde heller ikke vi Nannie med sin "Cutty Sark" i hælene.

Dermed var det et rolig selskap som til slutt havnet på den egentlige Brig o'Doon. Ingen gigantiske hestebys for å nå "the key-stane of the brig" var nødvendig, og ingen Nannie, eller Dordi, "stod att med merrahalen". Alt var fredelig, og ikke så rent lite idyllisk.

Før vi reiste videre rakk vi også et besøk på museet. Der fikk vi ytterligere innblikk i skottenes nasjonalskalds liv og virke som ploughman, exiceman og, fremfor alt, dikter.

Til å besørge den videre transporten ble en dertil egnet drosje rekvirert. Det vil si, egnetheten var det mulig å sette et aldri så lite spørsmålstejn ved. At det var en seks-seter var det liten grunn til å diskutere. Når det gjelder muligheten for å få med bagasjen til seks gutter på tur stiller det seg derimot annerledes. Men som handlekraftige og initiativrike vikingsønner fra øst, og med TripleX i spissen, gikk vi i gang med å hjelpe den kvinnelige drosjesjåføren med å stue bagasjen i de hulrom som fantes i Austinen. For sent oppdaget vi at vi var i ferd med å begå turens største og farligste tabbe. Damen lynte til, og ba oss om sporenstreks om å slippe det vi hadde i hendene og holde oss

OWD - CAMPBELTOWN 2013

13.06.2013 - 17.06.2013

unna. Dette var det utelukkende hun som skulle håndtere, og hvis vi hadde livet kjær så skulle vi ikke pakke inn så mye som en kameraveske (undertegnede hadde mot alle solemerker fortsatt nevnte bagasjedel i sin besittelse). Vi andre trakk oss instinktivt tilbake på trygg avstand, men TripleX feilvurderte situasjonen og insisterte fortsatt på å yte en smule assistanse. Vi er alle glade for at han kom fra det uten varige mén, for det å hevde at dette var en "close call" vil være å begå årets underdrivelse. Vi forstod der og da at dette måtte være en direkte etterkommer av Nannie/Dordi, selv om hun verken hadde kort serk eller merrahale det vi kunne se.

Egenhendig trådte hun så koffertene, ryggsekker, bagger og etterhvert whiskyentusiaster inn i bilen til det ikke lenger fantes to sammenhengende kubikkcentimeter med oksygenrik luft. De fleste sild ville oppfatte sine tønner som romslige presidentsuiter til sammenlikning.

Vi unnslopp med livet i behold i det vi ble satt av utenfor Rabbies Bar i Ayr. En kort titt innenfor døren fortalte oss at det ikke var mulig å få en matbit der, så vi gikk videre til Crumb and Coctails hvor vi spiste. Deretter bar det rett til flyplassen med tog og buss.

Vel framme på Glasgow Airport havner vi i innsjekkingskø. Vi var de neste som skulle ekspederes, men de foran oss var et par som hadde med seg noen kjempedigre koffertene som antakelig kunne ha rommet en bobil i mellomstørrelsen. Det var åpenbart en situasjon som ikke umiddelbart ble fanget opp av betjeningens datamaskin, så vi forble "nr to i køen" med liten mulighet til avansement. XXX så det igjen som sin oppgave å lette de skrankeansattes jobbhverdag ved å insistere på at det var i alles interesse at nettopp vi skulle ekspederes i hurtig-skranken som vanligvis forbeholdes VIPer.

Heller ikke denne heltemodige innsatsen ble kronet med særlig hell, men vi fikk da i det minste ertet på oss noen medpassasjerer som mente de ble snytt for sine hardt opparbeidete privilegier ved at vi snek i deres hurtigkø.

Vel gjennom sikkerhetskontrollen bærer det rett bort til flyplassens store utvalg av single malts. En svært serviceminded whiskyskjenker delte villig av sitt reservoar. Glen Deveron fra Macduff, WK 499 fra Old Pulteney og en peated fra Bunnahabhain var blant dem vi testet og ivrig diskuterte. I handlekurven til flere av oss havnet en Laphroaig PX.

Etter middag på den, ikke fullt så skotske restauranten, Hong Wok var det klar for ombordstigning og hjemreise. På Gardermoen møtte det opp flere utskremte som kunne bringe sine respektive ++ hjem til både Abildsø og omegn slik at alle, med et mulig unntak for TripleX, klarte å overholde den etter programmet oppsatte leggetiden.

Kortversjonen av det hele blir som vanlig: Alle var enige om at det hadde vært en fin tur.